

[Poul Schlüter.]

vi mener, at alle parter i Vietnamkrigen nu må tage yderligere skridt, som kan føre til fredsforhandlinger. I og med, at bombningerne standses, er jo ikke krigen bragt til afslutning. Efter det totale bombestop skulle jo gerne følge en yderligere indstilling på andre områder af krigsaktiviteten. Det må være rigtigt, at vi i denne time giver udtryk for, at vi ønsker, at det, der nu hurtigt skal følges op med, er, at alle parter i krigen begrænser deres krigeriske aktivitet og på alle områder.

(Kort bemærkning).

Per Federspiel: Jeg har altid hidtil betragtet hr. Per Hækkerup som værende i besiddelse af realitetssans, men nu ser vi altså her dette småpindehuggeri om enkelte ord i et dagsordensforslag. Der er jo ikke fra dansk side nogen som helst mulighed for at øve nogen indflydelse på, hvordan krigen optrappes eller nedtrappes i Vietnam. Jeg går ud fra, at hr. Per Hækkerup ikke forventer, hvad vi så end vedtager her i folketinget, at det overhovedet vil blive kendt i Vietnam; det vil i hvert fald ikke finde vej til den vietnamsiske presse og heller ikke til noget andet lands presse. Det, vi må gøre os klart her, det er: hvad er vores standpunkt? Og vores standpunkt er simpelt hen det, som det hele tiden har været, at vi vil gøre, hvad der kan gøres for at få parterne til forhandlingsbordet. Det er det, der gives udtryk for i det dagsordensforslag, som de tre partier har stillet. Det er det eneste væsentlige i den danske diskussion om Vietnam.

Nu har vi anvendt adskillige timer på dette enkelte spørgsmål, hvor der utvivlsomt sker ting, som er uheldige, men hr. Per Hækkerup kan ikke være blind for, at der mange steder i verden sker ting, der er af ganske tilsvarende karakter: massakrer, folkedrab, diktatur osv. Alt dette lader vi ligge for at beskæftige os med dette ene spørgsmål. Det er ikke noget spørgsmål,

som har et udenrigspolitisk sigte; det er alene et indenrigspolitisk sigte, som den diskussion, der er rejst fra det ærede medlems side, kan have.

(Kort bemærkning).

Per Hækkerup: Jeg vil sige, at hvert eneste ord, hr. Poul Schlüter sagde, og hvert eneste ord, hr. Per Federspiel sagde, var ganske udmærkede argumenter for at stemme for den af hr. Gert Petersen foreslåede dagsorden med den af mig foreslåede tilføjelse.

Hvis de to medlemmer mener — og det går jeg ud fra de gør — det, de sagde, så er det fuldstændig umuligt at finde ud af, hvorfor man ikke vil stemme for den først foreslåede dagsorden. Det er fuldstændig umuligt. Vi har ikke det mindste ønske om pindehuggeri, men jeg må sige til hr. Per Federspiel, at når man oplever, at regeringspartierne prøver på at undlade at komme til at tage stilling til et forslag til dagsorden, som er helt i overensstemmelse med det, der tidligere har været enighed om i det høje ting, så minder det om indenrigspolitisk pindehuggeri. Det er ikke os, der ønsker det. Det er ikke os, der er kommet med et andet dagsordensforslag. Det er os, der har sagt: vi kan tage den dagsorden, der er foreslået, som vedrører det centrale problem, og under hensyntagen til de usikre meddelelser, der foreligger om forhandlingsmuligheder, give udtryk for, at disse forhandlingsmuligheder ønsker vi naturligvis fremmet. Det er derfor, tilføjelsen er kommet, for derved at fremme de forhandlingsmuligheder, som den aktuelle situation synes at rumme.

Det er mig komplet uforståeligt, at de tre partier ikke kan stemme for det således reviderede dagsordensforslag.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen: Ja, jeg må også melde mig som én, der ikke forstår de tre regeringspartiers holdning. Den eneste forklaring,